

Nora Roberts

Geliefde illusie

PROLOOG

De verdwijnende dame. Het was een oude goocheltruc waar een moderne draai aan was gegeven en die de toeschouwers steevast versted deed staan. Het chic uitgedoste publiek in Radio City wilde even graag bij de neus worden genomen als een groep sullige boerenkinkels op een plattelandskermis.

Op het moment dat Roxanne op het glazen voetstuk ging staan, voelde ze dat het publiek in spanning afwachtte. Een spanning met een zil-verachtige rand, die bestond uit een verbinding tussen hoop en twijfel, aan elkaar gelijmd met verwondering. De mensen die op het puntje van hun stoel gingen zitten, varieerden van president tot dagloner.

De goochelkunst zorgde ervoor dat alle toeschouwers gelijk aan elkaar waren.

Dat was een zinnetje van Max, dacht ze. Iets wat hij heel, heel vaak had gezegd.

Tussen de rook en de lichtflitsen ging het voetstuk langzaam omhoog en begon majestueus te draaien op de wijs van Gershwins *Rhapsody in Blue*. Door de langzame draaiing van driehonderdzestig graden kreeg het publiek alle kanten van het kristalheldere voetstuk met daarop de slanke vrouw te zien. Dat leidde de mensen af en daardoor zagen ze niet hoe ze werden gefopt.

Presentatie, zo had ze van jongs af aan geleerd, was vaak het kleine verschil tussen een charlatan en een kunstenaar.

Overeenkomstig het thema van de muziek droeg Roxanne een fonkelende donkerblauwe jurk die strak om haar lange, ranke lichaam sloot; zo strak dat zelfs iemand die haar nauwkeurig bekeek nooit zou geloven dat er behalve haar naakte huid nog iets anders paste onder de met lovertjes bestikte zijde. In haar lange haar, een waternal van vlammen die in krullen tot op haar middel viel, glinsterden duizenden iriserende sterretjes.

Vuur en ijs. Verscheidene mannen hadden zich afgevraagd hoe een vrouw beide tegelijk kon zijn.

Ze hield haar ogen gesloten, alsof ze sliep of in trance was, en haar elegante gezicht was naar het met sterren beschilderde plafond boven het podium geheven.

Terwijl ze opsteeg, liet ze haar armen meedeinen op de muziek en strekte ze daarna boven haar hoofd omwille van het theatrale effect en de praktische noodzaak die alle goochelkunsten benadrukt.

Ze wist dat het een prachtige illusie was. De rook, de lampen, de muziek en de vrouw. Ze genoot van de pure dramatiek van het geheel, en bovendien vond ze het een vermakelijke ironie dat ze gebruikmaakte van het eeuwenoude symbool van de eenzame, knappe vrouw die op een voetstuk stond, hoog verheven boven de zorgen en problemen van het dagelijks leven.

Het was ook een afschuwelijk moeilijke illusie, die veel lichamelijke beheersing vergde, plus een gruwelijk goed gevoel voor timing. Maar zelfs de geluksvogels die een plaats hadden op de eerste rij konden de uiterste concentratie op haar serene gezicht niet zien. Geen van hen wist hoeveel saaiere uren ze in deze truc had gestoken, waarbij ze eerst elk onderdeel van de truc op papier en daarna in de praktijk had vervolmaakt. Eindeloos had ze geoefend.

Langzaam, en opnieuw op het ritme van Gershwin, begon haar lichaam te draaien, te hellen en te deinen. Een partnerloze dans, drie meter boven het podium. Een kleurrijke, vloeiende beweging. Er klonk geroezemoes uit het publiek, hier en daar werd geklapt.

Ze konden haar zien. Ja, ze konden haar inderdaad zien door de blauwgekleurde rook en de draaiende lichten. De lovertjes op haar jurk, het golven van haar vuurrode haar en de glans van haar albasten huid.

En toen... in één ademteug, één zucht, was ze onzichtbaar geworden. In minder tijd dan nodig was om te knipogen was ze verdwenen. Haar plaats was ingenomen door een lenige Bengaalse tijger die op zijn achterpoten ging staan, met zijn voorpoten naar de lucht krabde en luid brulde.

Er viel een stilte. Zo'n stilte die voor een kunstenaar buitengewoon bevredigend is en die viel op het moment dat het publiek van verbazing en masse de adem inhield. Toen barstte het applaus los en dat bleef aanhouden terwijl het voetstuk weer naar beneden ging. De grote kat

sprong omlaag en liep rechts over het podium. Hij bleef bij een ebbenhouten kist staan en brulde nog een keer, waarop een vrouw op de eerste rij zenuwachtig begon te giechelen. Ineens klapten de vier zijkanten van de kist tegelijk omlaag.

En daar was Roxanne, ditmaal niet gekleed in een met lovertjes bestikte blauwe jurk, maar in een zilverkleurige bodystocking. Ze maakte een paar buigingen zoals haar, bijna vanaf haar geboorte, was geleerd. Heel zwierig.

Met het geluid van succes nog nagalmend in haar oren ging ze op de rug van de tijger zitten en reed zo het podium af.

‘Goed gedaan, Oscar,’ zei ze, en ze boog zich met een lichte zucht voorover om het beest tussen zijn oren te kriebelen.

‘Je zag er verdomd mooi uit, Roxy.’ Haar lange, forse assistent klikte een riem vast aan Oscars met lovertjes bezette halsband.

‘Dank je wel, Mouse.’ Ze stapte van de tijger af en gooide haar haren naar achteren. In de ruimte achter het podium was het een drukte van belang. Haar vertrouwelingen pakten haar rekwisieten in en bewaakten die tegen nieuwsgierige blikken. Aangezien ze voor de dag erna een persconferentie had gepland, zou ze nu geen verslaggevers te woord staan. Roxanne verheugde zich op een fles ijskoude champagne en een bijna pijnlijk heet bad in een jacuzzi.

In haar eentje.

Verstrooid wreef ze in haar handen. Een oude gewoonte waarvan Mouse haar had kunnen vertellen dat ze die van haar vader had overgenomen.

‘Ik heb de zenuwen,’ zei ze half lachend. ‘De hele avond al. Ik heb het gevoel dat er iemand in mijn nek staat te hijgen.’

‘Tja, nou...’ Mouse bleef staan waar hij stond en liet Oscar tegen zijn knieën wrijven. Omdat hij zelfs onder de beste omstandigheden niet erg welbespraakt was, zocht hij naar woorden om haar het nieuws te vertellen. ‘Je hebt bezoek, Roxy. In de kleedkamer.’

‘O?’ zei ze fronsend, waardoor er een rimpeltje van ongeduld tussen haar wenkbrauwen ontstond. ‘Wie dan?’

‘Je moet nog een keer op om applaus in ontvangst te nemen, schat.’ Lily, Roxannes podiumassistente en surrogaatmoeder, kwam op haar af en pakte haar bij de arm. ‘Je hebt een fantastische show gegeven. Ze breken de tent af.’ Lily depte met een zakdoek om haar valse wimpers heen,

die ze zowel op het podium als daarbuiten droeg. ‘Max zou zo trots op je zijn.’

Bij het voelen van de pijnscheut in haar binnenste dwong Roxanne zich om haar eigen tranen te bedwingen. Die kwamen er dan ook niet. In het openbaar huilen was uit den boze. Ze liep naar voren, de golf van applaus tegemoet. ‘Wie wacht er dan op me?’ vroeg ze terwijl ze achteromkeek, maar Mouse was al bezig om de grote katachtige weg te leiden.

Hij had van de meester zelf geleerd dat overleven vooral een kwestie is van weten wanneer je je mond moet houden.

Tien minuten later, nog altijd stralend van het succes, deed Roxanne de deur van haar kleedkamer open. De geur trof haar als eerste. Rozen en schmink. Die mengeling was zo bekend voor haar dat ze die inademde alsof het om frisse lucht ging. Maar er was nog een geurtje. Het bijtende aroma van tabak. Elegant, exotisch, Frans. De hand die op de deurknop lag trilde even toen ze de deur helemaal opendeed.

Er was één man die ze voor altijd met die geur zou associëren. Ze kende maar één man die regelmatig dunne, Franse sigaartjes rookte.

Ze zei niets toen ze hem zag. Kon geen woord uitbrengen toen hij overeind kwam uit de stoel waarop hij van zijn sigaar en haar champagne had zitten genieten. O, god. Het was zowel opwindend als afschuwelijk om die prachtige mond te zien vertrekken tot de zo bekende grijns, om in die onmogelijk blauwe ogen te kijken.

Hij had nog altijd lang haar, gitzwarte, golvende lokken die naar achteren vielen. Als kind was hij al knap geweest, een sierlijk zigeunerjongeje wiens ogen je ijskoude of vurige blikken konden toewerpen. In de tussenliggende jaren was hij alleen maar knapper geworden en had de tijd zijn onweerstaanbare gezicht verfijnd: de lange botten, de donkere holten en het ondiepe kuiltje in zijn kin. Nog afgezien van zijn uiterlijk, hing dramatiek als een aura om hem heen.

Hij was een man die vrouwen deed rillen van genot als ze aan hem dachten, een man die ze wilden hebben.

En zij had hem gehad. En hoe.

Er waren vijf jaren verstreken sinds ze zijn glimlach had gezien, met haar handen door zijn dikke haardos was gegaan of de schroeiende druk van zijn gewiekste mond had gevoeld. Ze had vijf jaar gehad om te rouwen, te huilen en te haten.

Waarom was hij niet dood, vroeg ze zich af terwijl ze zich dwong om

de deur achter zich dicht te doen. Waarom was hij niet zo vriendelijk geweest om te overlijden aan een van de vele gevarieerde en gruwelijke ongelukken die ze voor hem had verzonnen?

En wat moest ze in godsnaam aan met de afschuwelijke hunkering die haar had bevangen vanaf het moment dat ze hem zag zitten?

‘Roxanne.’ Langdurige training zorgde ervoor dat Lukes stem beheerst klonk terwijl hij haar naam uitsprak. Hij had haar de afgelopen jaren van een afstand gevolgd. En vanavond had hij al haar bewegingen nauwkeurig gadeslagen vanaf het moment dat ze uit de coulissen was gestapt. Beoordelend en afwegend. Verlangend. Maar nu hij oog in oog met haar stond, was ze bijna te knap om te kunnen verdragen. ‘Het was een goede show. Het slotnummer was spectaculair.’

‘Bedankt.’

Zijn hand beefde niet toen hij een flûte champagne voor haar inschonk en toen ze het glas aannam, trilden haar handen ook niet meer. Per slot van rekening kwamen ze allebei uit de showbusiness. Mensen die op een rare manier uit dezelfde stal kwamen. De stal van Max.

‘Ik vind het heel erg wat er met Max is gebeurd.’

Er verscheen een lege uitdrukking in haar ogen. ‘O, ja?’

Omdat Luke vond dat hij meer verdiende dan een sarcastische uithaal, knikte hij slechts en keek daarna naar zijn glas mousserende wijn terwijl hij terugdacht aan vroeger. Zijn mondhoeken krulden op toen hij weer naar haar keek. ‘Die klus in Calais, die robijnen. Zat jij daarachter?’

Ze nam een slokje en haalde toen achteloos haar schouders op. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Ah.’ Hij knikte opnieuw, tevreden. Hij wilde er zeker van zijn dat ze haar talent niet was kwijtgeraakt – noch voor goochelen, noch voor diefstal. ‘Ik heb gehoord dat er een eerste druk van *De ondergang van het huis Usher* van Poe uit een kluis in Londen is gestolen.’

‘Je hebt altijd goede oren gehad, Callahan.’

Hij bleef glimlachen, maar vroeg zich ondertussen af waar ze had geleerd om sensualiteit uit te stralen alsof ze lucht uitademde. Hij herinnerde zich het slimme kind nog en de wilde puber, het onweerstaanbare opbloeien van een jonge vrouw. Die bloem was verleidelijk tot bloei gekomen. Hij voelde de aantrekkingskracht die er altijd tussen hen had bestaan en die hij nu, spijtig genoeg, voor zijn eigen doeleinden zou inzetten.

Het doel heiligt altijd de middelen. Al weer een stelregel van Maximilian Nouvelle.

‘Ik heb een voorstel voor je, Rox.’

‘Is het heus?’ Ze nam nog een laatste teug en zette het glas toen neer. De koolzuurbellen smaakten bitter op haar tong.

‘Een zakelijk voorstel,’ zei hij opgewekt terwijl hij het stompje van zijn sigaar uitdrukte. Hij pakte haar hand en bracht die naar zijn lippen. ‘En er zit ook een persoonlijke kant aan. Ik heb je gemist, Roxanne.’ Dichter bij de waarheid kon hij niet komen. Eén flits van eerlijkheid in vele jaren van trucjes, illusies en doen alsof. Omdat hij helemaal opging in zijn eigen gevoelens zag hij de waarschuwende blik in haar ogen niet.

‘Goh, meen je dat nou, Luke?’

‘Meer dan ik kan zeggen.’ Overspoeld door herinneringen en verlangens trok hij haar naar zich toe en hij voelde dat zijn bloed begon te pompen op het moment dat haar lichaam het zijne raakte. Zij was altijd de ware voor hem geweest. Hoeveel ontsnappingen hij ook tot een goed einde had gebracht, hij had zich nooit weten te bevrijden uit de val waarin Roxanne Nouvelle hem had gevangen. ‘Ga met me mee naar mijn hotel,’ fluisterde hij, en toen zijn adem over haar gezicht streek werd ze als was in zijn handen. ‘Laten we samen ergens een laat souper-tje gebruiken. Dan kunnen we even praten.’

‘Praten?’ Ze sloeg haar armen soepel om hem heen. Haar ringen glinsterden toen ze met haar vingers door zijn haar woelde. De grimeerspiegel op de kaptafel naast hen zorgde ervoor dat ze in drievoud te zien waren. Het leek alsof die spiegel hun het verleden, het heden en de toekomst toonde. Toen ze sprak klonk haar stem net als de rook waarin ze was verdwenen: donker, dicht en mysterieus. ‘Dus jij wilde met me prátén, Luke?’

Hij vergat het belang van zelfbeheersing, hij vergat alles behalve dat zijn mond zich op slechts een paar centimeter van de hare bevond. De smaak waaraan hij zich vroeger te buiten was gegaan, was nu slechts één wens verwijderd. ‘Nee.’

Hij bracht zijn hoofd naar het hare. Plotseling snakte hij naar adem omdat haar knie hem tussen zijn benen trof. Hij sloeg dubbel en terwijl hij voorovergebogen stond, ramde ze haar vuist tegen zijn kin.

Zijn grom van verbazing en het versplinteren van de houten tafel die hij bij zijn val kapotmaakte, bezorgden Roxanne een enorm gevoel van

bevrediging. Rozen vlogen door de lucht, water viel op de grond. Wat kleine rozenknopjes dwarrelden op hem neer terwijl hij op het vochtig wordende tapijt lag.

‘Jij kr...’ Boos haalde hij een roos uit zijn haar. Dat rotkind was altijd al geniepig geweest, dacht hij. ‘Je bent sneller dan vroeger, Rox.’

Met haar handen in haar zij stond ze naast hem, een slanke, zilverkleurige krijger die nooit had geleerd om haar wraak koelbloedig te serveren. ‘Ik ben heel veel geworden wat ik vroeger niet was,’ zei ze. Haar knokkels brandden, maar die pijn gebruikte ze om een andere, dieper liggende smart te blokkeren. ‘En sodemieter nou maar weer op naar de kuil die je vijf jaar geleden voor jezelf hebt gegraven, Ierse klootzak. Als je nog eens in mijn buurt komt, laat ik je voorgoed verdwijnen. Dat zweer ik.’

Buitengewoon in haar sas met haar slotzin draaide ze zich met een ruk om, om een gil te slaken toen Luke haar bij de enkel pakte. Ze viel hard op haar achterste en voor ze haar nagels en tanden kon gebruiken, had hij haar al klem gelegd. Ze was vergeten hoe sterk en hoe snel hij was.

Een misrekening, zou Max hebben gezegd. En misrekeningen stonden aan de basis van alle mislukkingen.

‘Goed, Rox. Dan praten we hier.’ Hoewel hij buiten adem was en nog steeds pijn had, grijnsde hij toch. ‘Jij je zin.’

‘Val dood, klootzak.’

‘Uiteindelijk wel, natuurlijk.’ Zijn grijns vervaagde. ‘Verdomme, Roxy. Ik heb je altijd onweerstaanbaar gevonden.’ Toen hij zijn mond hard op de hare drukte, wierp hij hen allebei terug in het verleden.

1

1973, vlak bij Portland, Maine

‘**K**omt dat zien, komt dat zien. Verbaas en verwonder u. Kijk hoe de grote Nouvelle de natuurwetten tart. Voor slechts één dollar kunt u zien hoe hij kaarten in de lucht laat dansen. Terwijl u met grote ogen toekijkt, zal hij een prachtige vrouw doormidden zagen.’

Terwijl de klantenlokker zijn zegje deed, sloop Luke Callahan tussen de kermisbezoekers door, ijverig zakken rollend. Hij had vlugge handen, lenige vingers en de eigenschap die het belangrijkste was om een succesvolle dief te zijn: geen enkel geweten.

Hij was twaalf.

Hij leefde al bijna zes weken op straat terwijl hij op de vlucht was. Luke had grootse plannen om naar het zuiden te trekken voor de hete zomer in New England plaats zou maken voor een koude winter.

Maar met zulke kleine opbrengsten als hier zou hij niet ver komen, dacht hij terwijl hij een portefeuille uit een lubberende zak van een overal haalde. De meeste bezoekers die voor de Waltzer of het Rad van Fortuin waren gekomen, hadden niet meer dan een paar gekreukte dollarbiljetten bij zich.

Kijk, als hij eenmaal in Miami was dan zou het wel anders worden. In de schaduw achter het ballengooikraampje liet hij de nepleren portefeuille voor wat die was en concentreerde zich op de oogst van die avond.

Achtentwintig dollar. Wat een armzalige opbrengst.

Maar in Miami – dat zonovergoten land vol pret en rijkaards die geld uitgaven als water – zou hij binnenlopen. Helaas moest hij er eerst zien te komen en het was hem gelukt om voor dat doel bijna tweehonderd dollar te sparen. Nog een beetje erbij en hij zou in elk geval een deel van

de busreis kunnen betalen. Een Greyhound-bus, dacht hij met een snelle grijns. Dan mochten zij rijden en hoefde hij een poosje niet mee te liften met hippies die stoned waren of viezeriken met worstvingers.

Een jochie dat van huis was weggelopen kon niet kieskeurig zijn als het ging om vervoer. Luke wist al dat een lift aannemen van een nette burger kon leiden tot een proces-verbaal of, en dat was bijna net zo erg, tot een preek over de gevaren waaraan een weglopertje zich blootstelde.

Het had geen zin om die mensen te vertellen dat de gevaren thuis groter waren dan die van het leven op straat.

Hij haalde twee biljetten van één dollar van het stapeltje en stopte de rest in zijn afgetrapte halfhoge schoenen. Hij moest iets eten. Zijn maag werd al bijna een halfuur gekweld door de geur van heet frituurvet. Hij zou zichzelf belonen met een te lang gebakken hamburger en een portie friet. Daarna zou hij alles wegspoelen met wat versgemaakte limonade.

Zoals de meeste jongetjes van twaalf, zou Luke het leuk hebben gevonden om een ritje te maken in de American Whip, maar als hij diep vanbinnen al verlangde naar de draaiende lichten, verborg hij dat achter een spottend lachje. Al die stomme jongens en meisjes dachten dat ze een avontuur beleefden, mijmerde hij zuur. Zij zouden vanavond lekker worden ingestopt, terwijl hij onder de sterren moest slapen, en wanneer ze weer wakker werden, zouden hun pappie en mammië hun vertellen wat ze moesten doen en hoe ze dat moesten doen.

Nou, niemand zou hém de wet nog voorschrijven. Nooit meer.

Terwijl hij zich in elk opzicht superieur voelde aan zulke jongens en meisjes, haakte hij zijn duimen in zijn broekzakken en wandelde naar de eetkraampjes.

Opnieuw kwam hij langs de poster met daarop de meer dan levensgrote afbeelding van de goochelaar, de grote Nouvelle. De man had golvend zwart haar, een sierlijke, grote snor en hypnotiserend zwarte ogen. Telkens wanneer Luke naar de poster keek, had hij het gevoel dat hij naar iets toe werd getrokken wat hij niet begreep.

De ogen op de poster leken rechtstreeks in zijn ziel te kijken en veel te zien en te begrijpen van Luke Callahan, die tot voor kort nog in Bangor, Maine, had gewoond en hier terecht was gekomen via Burlington en Utica en god weet welke plaatsen nog meer, want Luke was ze vergeten.

Hij had het idee dat de geschilderde mond elk moment kon gaan

spreken en dat de hand met daarin de waaier van speelkaarten naar voren zou schieten om hem bij de keel te grijpen en de poster in te trekken. Daar zou hij dan voor altijd gevangenzitten terwijl hij op de andere kant van het karton stond te bonzen, zoals hij ook had staan bonzen op de dichte deuren van zijn kindertijd.

Omdat het idee hem koude rillingen bezorgde, trok Luke zijn lip op. ‘Goochelarij is onzin,’ zei hij, maar dan wel fluisterend. Zijn hart ging wild tekeer terwijl hij het gezicht op de poster uitdaagde. ‘Het stelt helemaal niets voor,’ ging hij door terwijl zijn zelfvertrouwen toenam. ‘Alleen wat stomme konijnen uit een hoed tevoorschijn halen, en dan nog wat suffe kaarttrucjes.’

Maar eigenlijk had hij veel meer zin om naar die stomme kaarttrucjes te gaan kijken dan om een ritje in de American Whip te maken. Eigenlijk was dat verlangen zelfs nog groter dan het verlangen om zijn mond vol te proppen met patat waar de ketchup vanaf droop. Luke aarzelde en friemelde aan een van de dollars in zijn zak.

Het was wel een dollar waard, zo besloot hij, al was het alleen maar om zichzelf te bewijzen dat die goochelaar helemaal niets voorstelde, en het was ook wel een dollar waard om even te kunnen zitten. En het zou er donker zijn, mijmerde Luke terwijl hij een toegangskaartje kocht. Er moesten daar binnen wel een paar zakken zijn die hij met zijn bedreven vingers kon rollen.

Het zware tentdoek van canvas sloot zich achter hem en hield het merendeel van het licht en de geuren van buiten tegen. Geluiden kletterden er als regendruppels tegenaan. Op de onderste rijen houten banken was het al een drukte van belang met mensen die tegen elkaar mompelden, heen en weer schoven of zichzelf met papieren waaiers koelte toewuifden tegen de verstikkende hitte.

Hij bleef even achter in de tent staan en bekeek het publiek. Met een instinct dat de afgelopen zes weken zo scherp als een stiletto was geworden, negeerde hij een groepje kinderen, streepde hij een paar stelletjes af als zijnde te arm om meer dan zijn entreprijs op te leveren en koos hij behoedzaam zijn slachtoffers uit. De situatie vereiste dat hij zich op vrouwen richtte, omdat de meeste mannen op hun portemonnee zouden zitten.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei hij zo beleefd als een padvinder terwijl hij zich achter een oma langs perste die afgeleid leek te worden door de

streken van het jongetje en het meisje die aan weerszijden van haar zaten.

Meteen nadat Luke was gaan zitten, kwam de grote Nouvelle het podium op. Hij was in avondkleding. De zwarte smoking en het gesteven witte overhemd leken exotisch in de smoorhete tent. Zijn schoenen glommen van de schoenpoets. Aan zijn linkerpink droeg hij een gouden ring met in het midden een zwarte edelsteen, die glansde door de lampen op het podium.

Zodra hij zich naar het publiek draaide was de indruk van grootsheid gewekt.

De goochelaar zei niets, maar toch leek zijn aanwezigheid de hele tent te vullen. In het echt was hij even indrukwekkend als op de poster, hoewel er tussen zijn zwarte haar nu ook wat grijze lokken zaten. De grote Nouvelle stak zijn handen omhoog en liet zijn handpalmen aan het publiek zien. Na een snelle polsbeweging had hij ineens een munt tussen zijn gespreide vingers. Dit werd een paar keer herhaald, tot de v's die zijn vingers vormden glinsterden van het goud.

Luke was zo geboeid dat hij zich naar voren boog en met samengeknepen ogen toekeek. Hij wilde weten hoe de truc in elkaar stak. Want het was natuurlijk een truc. Hij wist maar al te goed dat de wereld vol trucjes was. Hij vroeg zich allang niet meer af waarom dat zo was, maar hij wilde wel weten hoe de trucs werkten.

De munten veranderden in gekleurde ballen, variërend in grootte en kleur. Ze vermenigvuldigden zich, verminderden en verschenen en verdwenen terwijl het publiek applaudiseerde.

Het kostte hem moeite om zijn blik van de goochelaar af te wenden. Zes dollar stelen uit de portemonnee van de grootmoeder was een makkie. Nadat hij zijn buit had opgeborgen, gleed Luke van zijn zitplaats en ging achter een blondine zitten die haar strooien handtas achteloos naast zich op de grond had gezet.

Terwijl de vingervlugheid van de goochelaar het publiek bezighield, wist Luke nog vier dollar te bemachtigen. Maar hij raakte steeds uit zijn concentratie. Hij besloot om even te pauzeren en dan zijn slag te slaan bij de dikke dame rechts van hem, en hij ging lekker zitten om te kijken.

De volgende minuten was Luke een doodnormaal kind dat met grote ogen van verbazing toekeek hoe de goochelaar met kaarten waaierde, waarbij hij met zijn ene hand over de bovenkant van de kaarten ging en

met zijn andere hand over de onderkant zodat de waaier van kaarten even in de lucht bleef hangen. Met een sierlijke handbeweging liet hij de kaarten dansen, vallen en draaien. Het publiek begon te juichen en werd geheel in beslag genomen door de voorstelling. En toen was Lukes kans om een flinke buit binnen te halen ineens verkeken.

‘Hé, jij daar,’ galmde de stem van Nouvelle.

Luke verstijfde van schrik, terwijl hij het gevoel had dat die donkere ogen hem vastpinden.

‘Jij lijkt me wel geschikt. Ik heb een slimme...’ De zwarte ogen twinkelden. ‘... en eerlijke jongen nodig om me bij mijn volgende truc te helpen. Hier op het podium.’ Nouvelle deed de hangende kaarten bijeen en wenkte toen.

‘Toe, knul. Ga dan.’ Iemand gaf Luke een por met zijn elleboog.

Terwijl hij van top tot teen bloosde, kwam Luke overeind. Hij wist dat het gevaarlijk was om door mensen te worden gezien. Maar een weigering zou helemaal de aandacht op hem vestigen.

‘Kies maar een kaart uit,’ zei Nouvelle uitnodigend toen Luke het podium beklom. ‘Het geeft niet welke.’

Hij maakte opnieuw een waaier van kaarten, die hij aan de mensen toonde zodat die konden zien dat het om een normaal spel kaarten ging. Snel en behendig schudde Nouvelle de kaarten en spreidde die daarna uit op een kleine tafel.

‘Het geeft niet welke,’ herhaalde hij.

Luke fronste geconcentreerd zijn wenkbrauwen terwijl hij een kaart uit de stapel trok.

‘Draai je nu even om naar ons fantastische publiek,’ zei Nouvelle. ‘En hou dan de kaart omhoog zodat iedereen hem kan zien. Goed zo. Prachtig. Je bent een natuurtalent.’

Inwendig grinnikend, pakte Nouvelle het spel kaarten weer op en manipuleerde het met zijn lange, behendige vingers. ‘En dan mag je nu...’ zei hij met zijn ogen strak op Luke gericht, ‘... de kaart weer tussen de andere stoppen. Het maakt niet uit waar. Goed zo.’ Hij glimlachte terwijl hij de kaarten voor de jongen hield. ‘Zou je de kaarten nu even willen schudden?’ De blik van Nouvelle bleef op Luke gericht terwijl de jongen de kaarten schudde. ‘Goed,’ zei Nouvelle, en hij legde zijn hand op Lukes schouder, ‘leg ze nu maar op tafel. Wil je de kaarten zelf coupeeren of moet ik het doen?’

‘Ik doe het wel.’ Luke legde zijn handen op de kaarten en was ervan overtuigd dat hij niet bedot kon worden. Niet nu hij er met zijn neus bovenop stond.

‘Is jouw kaart de kaart die bovenop ligt?’

Luke draaide de kaart om en grijnsde. ‘Nee.’

Nouvelle trok een verbaasd gezicht terwijl er uit het publiek zenuwachtige lachjes opstegen. ‘Nee? Is het dan soms de kaart onder op de stapel?’

Luke, die de smaak te pakken had gekregen, draaide de stapel kaarten om en liet de kaart zien. ‘Nee. Volgens mij hebt u het verprutst, meneer.’

‘Wat raar. Dat is echt heel raar,’ mompelde Nouvelle terwijl hij met een vinger tegen zijn snor tikte. ‘Jij bent slimmer dan ik had gedacht, jochie. Volgens mij heb je me voor het lapje gehouden. De kaart die jij hebt gekozen zit helemaal niet meer in het spel, want die kaart zit nu...’ Hij knipte met zijn vingers, draaide zijn pols om en plukte de hartenacht uit het niets. ‘... hier.’

Terwijl Luke de man verbouwereerd aanstaarde en het publiek waarderend begon te klappen, zei Nouvelle, overstemd door het geluid, zacht: ‘Kom na de show even achter het podium.’

Dat was alles. Nouvelle gaf Luke een duwtje om hem terug te sturen naar zijn zitplaats.

De twintig minuten daarna vergat Luke alles, behalve de magie. Hij zag het kleine, roodharige meisje in een met lovertjes bezette maillot het podium op dansen. Hij grijnsde even toen ze in een supergrote hoge hoed stapte en in een wit konijn veranderde. Hij voelde zich heel volwassen toen het meisje en de goochelaar zogenaamd ruziemaakten over haar bedtijd. Het meisje gooide haar rode krullen naar achteren en stampvoette. Zuchtend sloeg Nouvelle een zwarte cape over het meisje heen en tikte toen drie keer met zijn toverstaf, waarna de cape op de grond viel en het kind was verdwenen.

‘Als vader moet je soms streng zijn,’ zei Nouvelle nuchter.

Als slotnummer zaagde Nouvelle een welgevormde blondine in een strak balletpakje doormidden. De rondingen van de vrouw en haar kostuum lokten veel gefluit en gejoel uit.

Een enthousiaste man die een paisley overhemd en een gesteven spijkerbroek met wijd uitlopende pijpen droeg, sprong overeind en

schreeuwde: ‘Hé, Nouvelle. Als jij klaar bent met die dame, wil ik wel een helft hebben. Het geeft niet welke.’

De twee helften van de doorgezaagde dame werden uiteen gereden en op Nouvelles bevel bewoog ze haar vingers en tenen. Toen de kisten weer tegen elkaar aan waren geduwd, haalde Nouvelle de ijzeren tussenschot-ten weg, zwaaide met zijn staf en maakte daarna het deksel open.

Op magische wijze weer bijeengebracht, stapte de dame onder luid applaus de kist uit.

Luke was de handtas van de dikke dame helemaal vergeten, maar hij vond wel dat hij waar voor zijn geld had gekregen.

Terwijl het publiek in een rij de tent verliet om een ritje te maken in de achtbaan of naar Sahib de Slangenbezweerder te gaan kijken, kuierde Luke naar het podium toe. Misschien, omdat hij toch een soort hulpje was geweest bij de kaarttruc, wilde Nouvelle hem wel laten zien hoe de truc werkte, dacht hij.

‘Hé, knul.’

Luke keek omhoog. Voor zijn gevoel was de man een reus. Hij was een bijna twee meter lange spierbonk van honderdtwintig kilo. Zijn gladgeschoren gezicht was zo breed als een groot plat bord en de ogen, die op twee rozijnen leken, stonden iets uit het midden. In zijn mondhoek hing een sigaret zonder filter.

Als het op lelijkheid aankwam, was Herbert Mouse Patrinski in elk opzicht rijkelijk bedeed.

Luke nam instinctief een vechthouding aan. Met zijn kin naar voren, schouders gekromd en benen wijd zette hij zich schrap. ‘Ja?’

Als reactie maakte Mouse een scherp hoofdgebaar en slenterde daarna weg. Luke stond minder dan tien seconden in tweestrijd en liep toen achter de man aan.

Bijna alle opzichtige pracht en praal van de kermis vervaagde tot grijs terwijl ze over het vergeelde en vertrapte gras naar de verzameling trailers en vrachtwagens liepen.

Nouvelles trailer zag eruit als een raspaard in een weiland vol knollen. Het was een lange, ranke wagen waarvan de zwarte verf glinsterde in het vage maanlicht. Met zilverkleurige sierletters stond op de zijkant: DE GROTE NOUVELLE, BUITENGEWOON ILLUSIONIST.

Mouse klopte een keer op de deur, waarna hij hem opendeed. Luke rook een geur die hem op een vreemde, maar troostende manier aan de

kerk deed denken toen hij achter Mouse aan naar binnen ging.

De grote Nouvelle had de smoking die hij op het podium had gedragen inmiddels uitgetrokken en zat nu ontspannen in een kamerjas van zwarte zijde op de smalle ingebouwde bank. Ongeveer tien wierrookkeltjes lieten lui rookpluimpjes omhoogkringelen. Op de achtergrond speelde sitarmuziek terwijl Nouvelle een flinke laag cognac door zijn glas liet draaien.

Luke, die ineens zenuwachtig was, deed zijn handen in zijn zakken en nam de ruimte in zich op. Hij wist dat hij net een soort woonwagen was binnengegaan, maar er hing de sfeer van een exotisch huis. Dat kwam natuurlijk door de geuren en door de bontgekleurde pluchen kussens die her en der in groepjes lagen. Maar het zat hem ook in de kleine, geweven kleedjes met ingewikkelde patronen die op willekeurige plaatsen op de vloer lagen, de zijden gordijnen voor de ramen en het mysterieus flakkerende kaarslicht.

En het kwam natuurlijk door Maximillian Nouvelle zelf.

‘Dag,’ zei Max met een half geamuseerde glimlach, die schuilging achter zijn snor. ‘Fijn dat u even kon komen.’

Om te laten zien dat hij niet onder de indruk was, haalde Luke zijn knokige schouders op. ‘Het was best een leuke show.’

‘Van zo’n compliment kan ik alleen maar blozen,’ zei Max droogjes, en hij gebaarde dat Luke moest gaan zitten. ‘Bent u geïnteresseerd in de goochelkunst, meneer...?’

‘Ik ben Luke Callahan. Ik vond het wel een dollar waard om wat kunstjes te zien.’

‘Een vorstelrijk bedrag, dat ben ik met u eens.’ Max nam een slok van zijn cognac en bleef Luke aankijken. ‘Maar ik neem aan dat het voor u een goede investering is geweest.’

‘Investering?’ Met een onbehaaglijk gevoel keek Luke even naar Mouse, die lomp voor de deur van de woonwagen stond en hem blokkeerde.

‘U bent namelijk met aanzienlijk meer dollars vertrokken dan waarmee u was gekomen. In de financiële wereld noemen we dat een belegging die snel winst oplevert.’

Slechts met moeite weerstond Luke de neiging om ineen te krimpen, en hij keek Max recht in de ogen.

Goed zo, dacht Max bij zichzelf. Heel goed gedaan.

‘Ik weet niet waar u het over hebt,’ zei Luke. ‘Ik moet er weer vandoor.’